

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik (przewodniczący)

SSN Tomasz Przysławski (sprawozdawca)

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie odwołania A. P.

od uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 grudnia 2022 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w O., ogłoszonym w Monitorze Polskim
z 2022 r., poz. 593

z udziałem F. M.

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 14 czerwca 2023 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...]z 7 grudnia 2022 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „KRS” lub „Rada”), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: „u.KRS”), postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie F. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O. oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o

powołanie A. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 539.

Na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2022 r. pod poz. 593, zgłosili się F. M. – prokurator Prokuratury Rejonowej w M., oraz A. P. – sędzia Sądu Rejonowego w L..

Zaskarżona uchwała poprzedzona została postępowaniem w Radzie. Celem przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół członków KRS (dalej: „zespół”), zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 5 grudnia 2022 r. zespół po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo kandydatury, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie.

Podczas głosowania członkowie zespołu oddali na F. M. – 2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się” i na A. P. – 2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”.

W wyniku powyższego głosowania, zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa F. M. i A. P. na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O.. W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że za rekomendowaniem F. M. i A. P. przemawiają w szczególności (ocenione łącznie): oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, opinie przełożonych, rekomendacje i inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia oraz opinia Kolegium Sądu Okręgowego w O..

Zaskarżona uchwała podjęta została podczas posiedzenia plenarnego KRS 7 grudnia 2022 r.

Rada stwierdziła, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm., dalej: „p.u.s.p.”).

Następnie Rada, podejmując niniejszą uchwałę, stwierdziła, że kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: oceną kwalifikacyjną i doświadczeniem zawodowym.

Krajowa Rada Sądownictwa – dzieląc stanowisko zespołu odnośnie do kandydatury F. M. i nie dzieląc stanowiska zespołu odnośnie do kandydatury A. P., KRS uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie F.M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O..

Na stronach 3-6 uchwały KRS przedstawiona została charakterystyka kandydatów. Opisano ich wykształcenie, przebieg kariery zawodowej i indywidualne osiągnięcia. Z kolei na stronach 6-8 uchwały KRS przedstawiono porównanie i ocenę kandydatów.

W uzasadnieniu uchwały KRS stwierdziła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się doświadczeniem zawodowym kandydatów, zdobytym w pracy na stanowisku/wykonywaniu zawodu uprawniających do ubiegania się o stanowisko sędziego sądu okręgowego, uzyskanymi przez nich ocenami kwalifikacyjnymi, a także ich dorobkiem naukowo-dydaktycznym (s. 7 uchwały KRS). KRS stwierdził, że kandydaci posiadają zbliżony staż zawodowy w pracy na stanowisku/wykonywaniu zawodu uprawniających do ubiegania się o stanowisko sędziego sądu okręgowego, a także oceny kwalifikacji ich nie różnicują. Za rozstrzygający w niniejszej procedurze konkursowej przyjęła dorobek naukowo-dydaktyczny F. M. , który jest współautorem komentarza do Kodeksu postępowania karnego, a także posiada doświadczenie dydaktyczne, w tym od dnia 1 grudnia 2022 r. jest zatrudniony jako nauczyciel akademicki w grupie pracowników badawczo-dydaktycznych na stanowisku asystenta w I. (s. 7 uchwały KRS).

Rada wskazała, że uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w O. (s. 7 uchwały KRS). Wskazano przy tym, że niższy poziom poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w O. dla kandydatury F. M. nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonej w niniejszej sprawie dokumentacji. Kandydat ten spełnia bowiem w wysokim stopniu wszelkie wymagania ustawowe stawiane osobom ubiegającym się o stanowisko sędziego sądu okręgowego, a jednocześnie brak jest okoliczności deprecjonujących jego kandydaturę (s. 8 uchwały KRS).

Rada wskazała, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej F. M. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, w tym ocena jego pracy i kwalifikacji oraz zdobyte różnorodne doświadczenie zawodowe i długość stażu zawodowego w pracy na stanowisku/wykonywaniu zawodu uprawniających do ubiegania się o stanowisko sędziego sądu okręgowego (wykonywanie zawodu adwokata oraz praca na stanowisku prokuratora), a w szczególności dorobek naukowo-dydaktyczny.

W ocenie Rady powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS 7 grudnia 2022 r. na:

1. F. M. 7 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 6 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 13 głosów), zatem jego kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,
2. A. P. oddano 6 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 8 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 14 głosów), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

A. P. pismem datowanym na 20 grudnia 2022 r. wniosła odwołanie od powyższej uchwały zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej uchwale zarzuciła naruszenie:

1. rażące naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 1 i pkt 2, art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 załącznika do uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: „regulamin KRS”) poprzez:

1. brak porównania i omówienia na posiedzeniu w dniu 7 grudnia 2022 r. ocenianych kandydatów w oparciu o jednolite kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w O. Pana F. M., a nie skarżącej;

2. oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, przedstawionych członkom KRS na posiedzeniu w dniu 7 grudnia 2022 r. przez członków zespołu opiniującego, mimo dostępu do pełnych danych o skarżącej w oparciu o posiadany materiał dowodowy, co skutkowało przedstawieniem

w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w O. Pana F. M., a nie skarżącej,

1. dokonanie oceny kandydatury skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i wnikliwego zbadania materiałów sprawy oraz dokonanie jej w sposób dowolny, niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej i konkurującego z nią kandydata, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, z niezachowaniem transparentności, jasności i jednorodności dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteriów oceny, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w O. Pana F. M., a nie skarżącej;

2. rażące naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez:

1. sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób lakoniczny, sprowadzające się w istocie do powtórzenia ogólnych sformułowań art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS – faktycznie pomijając merytoryczną weryfikację przewidzianych w tych przepisach wymogów ustawowych, jakimi powinien kierować się zespół rekomendujący odwołującą się kandydatkę i jakie winny leżeć u podstaw podjęcia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie wyboru osoby kandydującej do urzędu sędziego Sądu Okręgowego, bez wzięcia pod uwagę kryteriów wskazanych w przepisach, w sposób nie poddający się kontroli instancyjnej i uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura skarżącej jest gorsza od kandydatury drugiego kandydata w obecnej procedurze konkursowej;

2. niewskazanie przyczyn, dla których Rada zdecydowała się nie wystąpić z wnioskiem o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w O., pomimo że posiadane kwalifikacje, staż i doświadczenie zawodowe, opinia kwalifikacyjna i przełożonego, oraz uzyskany poziom poparcia środowiska sędziowskiego wskazują na to, że to odwołująca się ma lepsze kwalifikacje do objęcia stanowiska niż rekomendowany kandydat.

Jednocześnie Odwołująca się wniosła o:

1. odtworzenie nagrania z posiedzenia KRS z dnia 7 grudnia 2022 r. w zakresie niniejszego postępowania konkursowego – na wykazanie faktu braku wszechstronnego rozpatrzenia obu kandydatur podczas tegoż posiedzenia,

2. zwrócenie się do KRS o przesłanie a po jego otrzymaniu przeanalizowanie przez Sąd, protokołu głosowania członków KRS w dniu 7 grudnia 2022 r. nad kandydatami w procedurze konkursowej, której dotyczy zaskarżona uchwała – celem ustalenia różnicy w liczbie oddanych głosów na poszczególnych kandydatów (na Pana F. M. oddano łącznie 13 głosów – i dlatego 7 głosów za pozwoliło na uzyskanie bezwzględnej większości, podczas gdy na odwołującą oddano głosów łącznie 14 głosów, czyli jeden głos więcej – a przy takim układzie kandydatura F. M. nie uzyskałaby bezwzględnej większości głosów),

3. dopuszczenie dowodu z załączonego do niniejszego odwołania złożonego w dniu 18 listopada 2022 r. przez odwołującą poprzez system teleinformatyczny oświadczenia o zgodzie na delegowanie do Sądu Okręgowego w O. I Wydziału Cywilnego – na wykazanie faktu istotnych błędów występujących podczas posiedzenia a polegających na nieuwzględnieniu przesłanego dokumentu podczas rozpatrywania kandydatur – przy czym dośłane przez drugiego kandydata dokumenty zostały wzięte pod uwagę podczas procedury konkursowej.

Podnosząc powyższe zarzuty wniosła o uchylenie uchwały w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Radzie.

Uczestnik postępowania F. M. w datowanej na 21 stycznia 2023 r. odpowiedzi wniósł o oddalenie w całości odwołania Skarżącej A. P., a także o dopuszczenie dowodu z zaświadczenia ze szkoły policealnej z dnia 16 stycznia 2023 r. dla wykazania faktu prowadzenia zajęć dydaktycznych w tej szkole w 2021 r. przez Uczestnika.

Na to stanowisko uczestnika odpowiedź złożyła Skarżąca (data pisma: 21 stycznia 2023 r.).

Szef Biura KRS w poinformował, że Rada nie składa odpowiedzi na przedmiotowe odwołanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedzione w niniejszej sprawie dowołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do samej istoty postępowania w przedmiocie weryfikacji uchwał KRS prowadzonego przed Sądem Najwyższym. W myśl art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego wyłącznie z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Chodzi w tym przypadku zarówno o zgodność z przepisami prawa materialnego, jak i procesowego (wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14). Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18). Sąd Najwyższy jest bowiem sądem prawa nie sądem faktu.

Odwołanie od uchwały KRS wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić wobec tego jedynie do formalnej kontroli stosowania przez Radę reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93 a także wyrok Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19).

W tak ukształtowanej procedurze weryfikacyjnej, poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje dokonywanie merytorycznej oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21). To zadaniem Krajowej Rady Sądownictwa jest bowiem rozpatrzenie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo). Sąd Najwyższy nie ocenia zatem podjętej przez Radę decyzji z punktu widzenia reguł zasadności. W wyroku z 13 lipca 2012 r. Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, iż „ocena przydatności kandydata należy do Rady” (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

Takie postrzeganie roli Sądu Najwyższego w procesie oceny uchwał KRS znajduje także odzwierciedlenie w judykaturze Trybunału Konstytucyjnego, w której wyraźnie podkreśla się, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008, nr 4, poz. 63).

Przechodząc do oceny podniesionych w odwołaniu zarzutów, jakkolwiek sformułowanych osobno jako zarzuty naruszenia wyszczególnionych w *petitum* odwołania przepisów, jednak pozostających ze sobą w takim związku, że uzasadnione jest ich omówienie i ustosunkowanie się do nich łącznie.

Dają się one bowiem sprowadzić do jednego, generalnego zarzutu, który wyraża stanowisko Odwołującej się, że ocena jej kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie została przeprowadzona przez KRS bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, oraz dokonana została w sposób dowolny i niezgodny ze zgromadzonym materiałem, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny i z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 u.KRS Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 23 czerwca 2021 r.,

I NKRS 56/21; 2 lutego 2022 r., I NKRS 170/21). Uzupełnieniem tego przepisu jest art. 35 ust. 2 u.KRS, który stosowany także w postępowaniu przed Radą, nakazuje przy podejmowaniu uchwały, o której stanowi art. 33 ust. 1 u.KRS, brać pod uwagę doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21).

Lektura uzasadnienia wywiedzionego w niniejszej sprawie odwołania stanowi w istocie próbę wykazania niezasadności podjętej decyzji przez Radę. Wynika ona, z dokonania odmiennej oceny zgromadzonego materiału przez Odwołującą się, wobec tej którą zaprezentowała Rada. Sąd Najwyższy nie jest umocowany do tego, aby kwestionować poczynione w tym zakresie przez KRS decyzje z punktu widzenia ich zasadności. Kognicja sądu na etapie weryfikowania uchwały ogranicza się do oceny jej zgodności z prawem. Podkreślić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że subiektywne poczucie pokrzywdzenia nierekomendowanego kandydata nie stanowi podstawy do uchylenia zaskarżonej uchwały (wyrok Sądu Najwyższego z: 17 marca 2016 r., III KRS 5/16; 20 maja 2020 r., I NO 111/19). Sąd Najwyższy w niniejszym składzie pogląd ten podziela.

W ocenianej procedurze konkursowej, Sąd Najwyższy nie dopatrył się uchybień skutkujących koniecznością uchylenia zaskarżonej uchwały. Kandydatura Odwołującej się została zaprezentowana podczas posiedzenia Rady w sposób odpowiadający przepisom prawa i przyjętym przez KRS sposobie. Nie można uznać, że prezentacja nie odpowiada prawu, jeśli podczas przedstawienia kandydata nie wymienia się jego wszystkich osiągnięć czy przebiegu doświadczenia i czy nie dokonuje się całościowego przytoczenia oceny kwalifikacji. Powołane przez odwołującą się okoliczności, które w jej ocenie zostały nieprawidłowo zaprezentowane, a przez to wpłynęły na negatywny dla niej wynik głosowania, nie można uznać za przesłanki decydujące o nieprawidłowości procedury konkursowej. Nie można bowiem zapominać, że przebieg kariery zawodowej czy dokonana ocena kwalifikacji kandydata biorącego udział w postępowaniu przez KRS wynika z załączonej do zgłoszenia dokumentacji.

Nie ma zatem – w ocenie Sądu Najwyższego – potrzeby powtarzania ich w toku posiedzenia – skoro Rada na etapie rozpoznawania kandydatur dysponuje tymi materiałami.

W ocenie Sądu Najwyższego Rada uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania jednakowe okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego, a przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury Odwołującej się. Takich też okoliczności Sąd Najwyższy nie dopatrywał się na etapie podejmowania przez Radę uchwały w tym przedmiocie. W sporządzonym w niniejszej sprawie uzasadnieniu uchwały KRS wyraźnie wskazano argumenty, które zdecydowały o podjętym przez Radę wyborze. Przy czym należy zauważyć, że nie da się z góry przesądzić, że doświadczenie sędziowskie jest bogatsze od doświadczenia czy umiejętności nabytych w toku wykonywania innych zawodów prawniczych. Zależy to bowiem od okoliczności konkretnego przypadku, postawy kandydata oraz prowadzonych przez niego spraw. W niniejszej procedurze nominacyjnej dano temu wyraz, wskazując, że kandydaci przedstawiają podobne doświadczenie zawodowe. Dokonana na potrzeby postępowania konkursowego ocena kwalifikacji uczestników była podoba, z tego względu – że w sprawach cywilnych była to ocena pozytywna. Sąd Najwyższy zauważa, że Odwołująca się wskazywała na okoliczności, które uwypuklały jej pozytywne elementy, w ocenie – które przemawiały na jej korzyść – jednak, nie miały one wpływu decydującego na wynik ocenianego postępowania konkursowego. Rezultat głosowania stanowi bowiem wszechstronna ocena całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie konkursowej.

Sąd Najwyższy zauważa, że wolą ustawodawcy wyrażoną w art. 35 ust. 2 pkt 2 u.KRS, poparcie środowiska sędziowskiego dla kandydatury ma istotne znaczenie w dokonywanej przez Radę ocenie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14). Nie ulega jednak wątpliwości, że KRS może przedstawić kandydaturę, która otrzymała niższe poparcie środowiska sędziowskiego, jeżeli uzna, że jest to uzasadnione dobrem wymiaru sprawiedliwości i przedstawi przekonujące uzasadnienie (zob. wyroki Sądu Najwyższego:

z 12 kwietnia 2015 r., III KRS 13/15; z 15 września 2015 r., III KRS 48/15; z 26 marca 2019 r., I NO 7/19). W niniejszej sprawie KRS wprost w uzasadnieniu określiła, dlaczego w jej ocenie opinia Kolegium Sądu Okręgowego w O. wyrażona wobec F. M. nie ma decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Wskazano bowiem, że w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa niższy poziom poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w O. dla kandydatury F. M. nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonej w niniejszej sprawie dokumentacji. Kandydat ten spełnia bowiem w wysokim stopniu wszelkie wymagania ustawowe stawiane osobom ubiegającym się o stanowisko sędziego sądu okręgowego, a jednocześnie brak jest okoliczności deprecjonujących jego kandydaturę (s. 8 uchwały KRS).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 42 ust. 1 u.KRS, w ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia ustawowe wymagania, w szczególności pozwala na dokonanie oceny z punktu widzenia jej zgodności z prawem. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika wprost, jakie względy przemawiały za takim a nie innym sposobem zakończenia konkursu. Zawarte w uzasadnieniu argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Odwołującej się wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów. To Rada, działając w ustawowo wyznaczonych granicach decyduje w ramach swojej swobody wyboru o tym, czy stający do konkursu kandydat spełnia, a jeśli tak to w jakim stopniu wszystkie wymagane kryteria do przedstawienia jego kandydatury Prezydentowi RP. W uzasadnieniu wskazano, dlaczego w ocenie Rady lepszym kandydatem, to znaczy w większym stopniu odpowiadającym przyjętym przez KRS kryteriom, jest F. M.. Należy podkreślić, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Radę” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21). Przy czym zauważyć należy, że nie ma podstaw do tego, aby przyjąć, iż skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki niewybranych kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej

analizy ich kandydatur (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21, 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; 30 czerwca 2020 r., I NO 184/19; 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21).

Należy także odnieść się do zgłoszonych w odwołaniu wniosków o dopuszczenie i przeprowadzenie wymienionych w nim dowodów. Sąd Najwyższy nie działa instancyjnie, a więc nie prowadzi postępowania dowodowego ani jego nie ponawia i nie poszerza (wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., I NKRS 57/21). To oznacza, że jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 2019 r., I NO 12/19). W związku z tym, wywiedzione w niniejszej sprawie wnioski dowodowe nie mogły zostać uwzględnione.

Odnosząc się do wskazanej przez Odwołującą się różnicę w liczbie osób biorących udział w głosowaniu nad kandydaturami należy wskazać, że wymóg łącznego rozpatrzenia i oceny zgłoszonych kandydatur, nie oznacza, aby głosowania dotyczące każdego z kandydatów przeprowadzane były w identycznym składzie osobowym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zauważa się, co przyjmuje także niniejszy skład orzekający, że jest „rzeczą oczywistą z praktycznego punktu widzenia, że w trakcie jednego posiedzenia Rady, zmienia się skład personalny tego organu. Dotyczy to również tej części posiedzenia, w czasie której łącznie rozpatrywane są wszystkie kandydatury zgłoszone na dane stanowisko” (wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2014 r., III KRS 54/14, OSNP 2016, nr 11, poz. 147). Stąd zmiany w składzie ilościowym biorącym udział w głosowaniu nie mają wpływu na treść zapadłej decyzji, jeśli nie są to zmiany na tyle poważne, że mogłyby mieć wpływ na wynik głosowania. Nie można przy tym zapominać, że liczba głosów potrzebna do uzyskania bezwzględnego poparcia Rady jest uzależniona od liczby głosujących. Sąd Najwyższy nie może przy tym przewidywać sposobu głosowania poszczególnych członków Rady.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS oddalił odwołanie Odwołującej się.

Zdanie odrębne od orzeczenia i uzasadnienia złożył SSN Adam Redzik.

MR

[f.n]